

Zmrzlina

Do konce vyučování chybělo ani ne čtvrt hodiny. Andy byl ale dávno duchem někde venku, pryč ze školní budovy. Seděl na svém místě v poslední lavici u okna sám, protože Vojtovi rodiče se přestěhovali a jeho nejlepší kamarád už půl roku chodil do jiné školy v úplně jiném městě.

Červnové slunce do něj těsně po poledni pražilo přes to velké vyklápěcí okno, které při své smůle už dvakrát rozbil. Hleděl přes skleněnou tabuli nepřítomně ven a připadal si jako rajče ve skleníku. Takovém, jaký mívala babička. Bylo mu horko, měl žízeň a vůbec, už chtěl odsud pryč. Ne že by ho nebavila vlastivěda. Vlastně ho bavilo všechno, co se ve škole učil, pokud to ovšem dávno nevěděl z knížek, které si nosil z knihovny. Zrovna jako teď. Nudil se a k tomu to vedro.

Paní, která v knihovně pracovala, se na něj pokaždé mile usmívala, vykala mu a oslovovala ho mladý pane. To se mu strašně líbilo. Hrozně mu připomínala babičku. Také mu říkala, že je o dobrých padesát let mladší než její druhý nejmladší zákazník. Andymu bylo před necelým měsícem deset a do knihovny chodil tak dvakrát do týdne už aspoň tři roky. První knížku, kterou přečetl sám, *Dobrodružství Toma Sawyera*, dostal právě od babičky. Ta chodila do knihovny pořád. Přitom doma měla knížek plné police. Až se nechtělo věřit, že je vůbec mohla kdy všechny přečíst.

Za ta okna Andy vlastně dle svého přesvědčení tak úplně nemohl. Alespoň tedy z půlky určitě ne. Poprvé to bylo zhruba před rokem.

Dolanská při češtině řekla, že se ve třídě nedá dýchat, a přikázala mu, aby otevřel okno. To ještě proběhlo bez havárie. Po chvíli ale prohlásila, že už to stačí a ať ho tedy zase zavře. Jenže jak se horlivě snažil své oblíbené učitelce vyhovět, žduchnul do rámu příliš silně a už jen stačil nastavit obě ruce proti skleněné tabuli, aby zmírnil náraz. Nebyl to ten nejlepší nápad, jak se vzápětí ukázalo. Ale zase tak pořezaný nebyl a i Dolanská se asi lekla víc než on. Rozběhla se od katedry bosa, protože boty si pokaždé vyzouvala hned na začátku hodiny, nechávala je vedle židle, zkřížila nohy v punčochách pod katedrou a pořád ohýbala palce tam a zpět, zatímco vysvětlovala učivo. I tak ale jeli s učitelkou do nemocnice a tam mu museli obě ruce zašívát. Pyšně se pak spolužákům těmi stehy chlubil, jako by to byla zranění z války. Tu pozornost si užíval. Nebylo to často.

Podruhé to bylo někdy před pár měsíci, o pololetí. Roman přinesl do třídy kopací míč, protože hned po vyučování spěchal nahoru na stadion na trénink. Kluci hráli o přestávce vzadu za lavicemi fotbal a Andy si chtěl taky kopnout. Aspoň jednou. No a bylo to. Zástupce ředitele se špatně skrývaným pobavením řekl, že je to čistý průstřel. Že to určitě kopal bodlem a kolikrát že mu má vysvětlovat, že bodlem se nekope. Rozhodně tedy ne ve třídě. Dostal herdu do zad, což bylo rozhodně lepší než poznámka, a musel na školním vozíku odvézt okno ke sklenáři. A zaplatit. To byla ta horší část. Naštěstí měl zrovna v penálu peníze na obědy a nemusel tím trápit mámu. Už tak měla starostí dost. Jen na obědy už potom nezbylo. Zrovna jako tenhle měsíc. Za to ovšem nemohl fotbal, ale propíchaný plášť na kole. Udělali mu to Boudovic kluci za to, že jezdil po jejich chodníku. Všechno, co bylo přes cestu, bylo totiž Boudovic.

Z denního snění ho vytrhl zvonek, který ohlašoval konec poslední hodiny. Konečně.

Třída začala bzučet jako úl. Všechny děti si balily věci, dohadovaly se, co, kdo a jak, a učitelka se je snažila překřičet: „Kdo jde na oběd do jídelny, seřadí se za dveřmi a počká na mě. Zbytek rovnou do družiny nebo do šaten. A neběhat a neřvat jako na lesy.“